

Освещен текстообразующий потенциал категориальной связности в семантическом аспекте, выявлены и проанализированы коррелятивные формы соотношения способов реализации категории связности со смысловыми внутритекстовыми отношениями в пределах сверхфразового единства в горизонтальной и вертикальной внутренней художественнотекстовой структуре как определяющие факторы организации смысло-тематического поля текстового целого.

Ключевые слова: когезийная связность, внутритекстовые межпредложенческие синтаксические связи, смысловые отношения, художественнотекстовая структура.

Text-forming potential of the categorized coherence due to the semantic aspect is highlighted, correlative forms of the means of the coherence category realization with the sense-informative intra-textual interlinear relations in the horizontal and vertical belles-lettres style intra-textual structure as the main factors of the semantic-thematic field formation of the text unity are discovered and analyzed.

Key words: cohesive coherence, intra-textual interlinear syntactic links, sense-informative relations, belles-lettres style text unity.

Надійшла до редакції 18 січня 2010 року.

Свєнєнїя Богатирьова

ББК Ш141.4-7Р

УДК 32:811.111'272

ПОЛІТИЧНІ ДЕБАТИ ЯК ТИП АРГУМЕНТАТИВНОГО ПОЛІТИЧНОГО ДИСКУРСУ

Розглянуті питання виділення політичного дискурсу як різновиду дискурсу та визначення політичних дебатів як типу аргументативного політичного дискурсу, окреслено особливості класифікації типів дискурсу у взаємозв'язку з проблемою виділення функціональних стилів і стильового варіювання мови та з точки зору виявлення конститутивних ознак політичного дискурсу, визначено особливості політичних дебатів як чітко структурованого і спеціально організованого публічного обміну думками між двома сторонами з актуальної теми.

Ключові слова: політичний дискурс, політичні дебати, функціональний стиль, теорія аргументації, теорія конфронтації.

Стаття присвячена аналізу політичного дискурсу як класифікаційної одиниці дискурсу та визначенню диференційних ознак політичних дебатів як підтипу аргументативного політичного дискурсу.

Дане дослідження проводиться у рамках аналізу дискурсу як одного з найбільш **актуальних** напрямків сучасної лінгвістики, що найбільш повно відбиває принцип антропоцентризму у лінгвістичних студіях.

Дискурс розглядався у роботах І.С. Шевченко [Шевченко 2005], Е.Г. Різель [Ризель 1975], яка наголошує на вирішальній ролі поняття зразка на сучасному етапі розвитку дискусії з питань опису і класифікації типів тексту; А.Д. Белової, класифікація типів дискурсу якої базується на урахуванні сфери функціонування та характеру комунікації [Белова 1997], а також П.В. Зернецького [Зернецкий 1992], В.В. Красних [Красных 2003], Н.Н. Миронової [Миронова 1997], дослідження яких були розглянуті при написанні даної роботи.

Політичні дебати як різновид публічної дискусії, реалізацію мовленнєвої інтеракції в контексті міжособистісних та соціальних відносин аналізували у своїх роботах О.С. Фоменко [Фоменко 1998], П.В. Зернецький [Зернецкий 2000], В.А. Ущина [Ущина 2003], проте недостатньо уваги приділялося аналізу взаємовідносин поняття політичного дискурсу та поняття політичних дебатів як його різновиду, а також простеженню ієрархії дискурс – політичний дискурс – політичні дебати. Аналізу саме цих питань присвячена дана робота.

Об'єктом роботи є політичний дискурс, а **предметом** – політичні дебати як підтип аргументативного політичного дискурсу.

Метою роботи є встановлення особливостей політичного дискурсу як різновиду дискурсу, окреслення політичних дебатів як типу аргументативного політичного дискурсу та визначення їх ключових характеристик.

Досягнення даної мети передбачає вирішення наступних завдань:

- окреслити засади класифікації типів дискурсу та виділення політичного дискурсу як його різновиду;
- розглянути політичний дискурс як таксономічну одиницю вищого рівня відносно предмета дослідження;
- визначити політичні дебати як тип аргументативного політичного дискурсу.

Мовленнєва діяльність інформаційної ери характеризується складною, багаторівневою структурою як змісту, так і засобів її вираження. Центральною одиницею мовленнєвої діяльності є дискурс – комунікативно завершений її відтинок з єдиною темою і певною адресною спрямованістю [Зернецкий 1992: 17 – 18].

© Богатирьова С.В., 2010

Термін «дискурс» не отримав однозначного визначення у сучасній лінгвістиці. Як зауважує І.С. Шевченко, дискурс одночасно розглядають як мовне явище – мовну одиницю, більшу ніж речення – текст, і як мовленнєве явище – функціонування мовних одиниць, усне мовлення, мовленнєве спілкування взагалі (як у письмовій, так і усній формі) [Шевченко 2005: 12].

Ідентифікація різних типів дискурсу невіддільна від проблеми виділення функціональних стилів і стильового варіювання мови залежно від його вживання в різних комунікативних сферах.

Сьогодні до критеріїв виділення типів дискурсу сучасні лінгвісти відносять ті, що пов'язані з категоріями дискурсу (адресатністю, ситуативністю, інформативністю, інтенціональністю, його стратегіями й тактиками) та можуть бути розрізнені у термінах семіотичної моделі – формальних, функціональних, змістових критеріїв [Шевченко, Морозова 2003: 235]. Це означає, що увесь загал дискурсу можна логічно розділити за певними критеріями, на підставі яких виділяються ті чи інші типи й підтипи дискурсу.

На сучасному етапі розвитку дискусії з питань опису і класифікації типів тексту вирішальну роль грає поняття зразка. Тип тексту формується під впливом текстоутворюючих факторів, закладених у структурі комунікативно-прагматичної ситуації, і залежить від організації певної соціокомунікативної сфери (дискурсу), яку він представляє. Зразки тексту є схемами для виробництва і/або сприйняття (розуміння) тексту. Володіючи комплексом знань побудови і розуміння текстів, учасники комунікації можуть інтуїтивно співвіднести конкретний екземпляр тексту з певним типом тексту. Процес співвіднесення може бути прискорений наявністю в тексті певних сигналів (організаційні принципи тексту, його структура, типові вирази і т.д.) [Діденко 2001: 14].

При цьому перед дослідниками встає проблема визначення таких термінів, як "стиль", "жанр", "дискурс", "текст" та співвідношення між ними. Так, А.Д. Белова вважає, що класифікація типів дискурсу можлива лише з урахуванням сфери функціонування та характеру комунікації [Белова 1997: 95]. Функціональні стилі склалися у результаті свідомої цілеспрямованої діяльності мовного колективу, перед яким з'явилася необхідність адекватного використання мови стосовно різних специфічних сфер людської діяльності. Функціональні стилі характеризуються особливою системністю, що сформувалася протягом тривалого часу в численних зразках письмової мови.

Види дискурсу співвідносяться з функціональними стилями за сферами комунікації й частково характером комунікації, а різновиди дискурсу більшою мірою відповідають жанрам, причому усі вони матеріалізуються у тексті.

Відповідно до цього А.Д. Белова пропонує дві таксономії типів дискурсу:

- за сферами комунікації: академічний, бізнес-дискурс, дипломатичний, політичний, педагогічний, рекламний, релігійний, риторичний, сімейного спілкування, медичний, психотерапевтичний, юридичний, ергодичний, інтернет-дискурс.

- за характером комунікації: спонтанний, підготовлений, офіційний, неофіційний, чоловічий, жіночий, дитячий, підлітковий, людей похилого віку, аргументативний, конфліктний, авторитарний, лайливий.

Н.Н. Миронова, крім того, виділяє за сферами комунікації поетичний, естетичний, науковий, критичний, педагогічний та юридичний дискурс [Миронова 1997: 52-59].

П.В. Зернецький, виділяючи на базі сфери комунікації (функціонування), або, як зазначає вчений, за соціально-ситуативним параметром, такі підтипи дискурсу, як політичний, адміністративний, юридичний, військовий, релігійний, медичний, діловий, рекламний, педагогічний, спортивний, науковий, електронний (інтернет-дискурс), медійний дискурс (засобів масової інформації), розрізняє також на базі різних загальних настанов, комунікативних принципів певні елементарні типи дискурсу – аргументативний (переговори, обмін думками), конфліктний (лайка, сварка, бійка тощо) та гармонійний (унісон) – та протиставляє їм комбіновані типи дискурсу, в яких використовуються дві, три або чотири сили мовленнєвого впливу, що функціонують у чотирьохвимірному просторі мовленнєвої діяльності. До комбінованих дискурсів належать: аргументативно-мотиваційний, аргументаційно-акумулюючий, аргументативно-прагматичний, мотиваційно-акумулюючий, мотиваційно-прагматичний та прагматико-акумулюючий дискурси, що використовують набори двох сил мовленнєвого впливу, аргументативно-мотиваційно-прагматичний, аргументативно-прагматико-акумулюючий, мотиваційно-прагматико-акумулюючий, в котрих задіяні по три сили мовленнєвого впливу, і, нарешті, аргументативно-мотиваційно-прагматико-акумулюючий дискурс, що в тій чи іншій мірі використовує всі координати чотирьохвимірного простору мовленнєвої діяльності. Комунікативна сила останнього є просторово-часовою інтеграцією всіх перерахованих сил мовленнєвого впливу [Зернецький 2000: 197].

Отже, виділення політичного дискурсу відбувається власне за критерієм сфери комунікації, тобто, у широкому сенсі, політичний дискурс можна визначити як дискурс, який реалізується у соціальній сфері політики. Спектр політичних текстів, що можна віднести до політичного дискурсу, дуже широкий, проте спільним у них є те, що всі вони є формою для представлення суспільству політичних цілей відповідно до основної мети політики – одержання і збереження влади [Шевченко 2005: 58]. За характером комунікації політичний дискурс відноситься до офіційного. З точки зору реалізації комунікативних принципів окремі підтипи політичного дискурсу можуть являти собою різновиди як елементарного, так і комбінованого дискурсу.

В.В. Красних вважає, що на статус типу дискурсу можуть претендувати лише національні дискурси (наприклад, російський, англійський, іспанський та ін.), а вищенаведені різновиди не є окремими типами (в

точному значенні) дискурсу, а лише деякими модифікаціями останнього, певним чином "адаптованими" відповідно до тієї сфери, в якій дискурс функціонує" [Красных 2003: 14]. Треба зауважити, що, незважаючи на те, що політичний дискурс не підпадає під дану класифікацію, він формується на основі національної мови, яка використовується політиками, партіями або владними структурами для досягнення найрізноманітніших цілей:

- встановлення суспільного консенсусу;
- прийняття і обґрунтування певних політичних та соціально-ідеологічних стратегій в умовах множинних суспільних інтересів плюралінгвістичного суспільства;
- підтримання або руйнування "статусу кво";
- "промовання умів", нав'язування масовій свідомості тієї або іншої ідеологічної думки [Лук'янець 2002: 22].

За критерієм форми дискурсу виділяють усний і письмовий типи дискурсу; за видом мовлення – монологічний або діалогічний. На основі протиставлення спілкування, зорієнтованого на індивіда або на його статусну роль (адресатний критерій) виділяється персональний (побутовий) тип дискурсу, у рамках якого виділяють повсякденний (тематично обмежений, збіднений за своїми лінгвальними засобами) та буттєвий (як такий різновид, що слугує художньо-філософському обміну суттєвими змістами у ході пізнання світу) дискурс [Карасик 2002: 277], та інституційний тип дискурсу, в якому адресатом та/або адресантом виступають суспільні інститути, або людина, чия роль зумовлена її статусом представника такого інституту; він же обмежує й набір ситуації спілкування. Інституціональний дискурс характеризується чіткою структурою, має максимум мовленнєвих обмежень, відносно фіксовану зміну комунікативних ролей, меншу обумовленість безпосереднім контекстом, має бути приматом глобальної організації, й переслідує небагато цілей, які зазвичай мають бути глобального характеру [Дейк ван 1989: 173].

Політичний дискурс реалізується як в усній, так і в письмовій формі. До усної форми політичного дискурсу можна віднести публічні виступи політиків, їхні виступи на радіо, телебаченні, інтерв'ю, прес-конференції, парламентські дебати, теле- та радіоновини. До письмової форми політичного дискурсу традиційно відносять різноманітні документи – договори, протоколи, угоди, рубрики політичних новин у пресі, політичні плакати та листівки [Шевченко 2005: 13]. За видом мовлення політичний дискурс може відноситися як до монологічного, так і до діалогічного типу дискурсу. Проте з точки зору протиставлення зорієнтованості на індивіда або на його статусну роль, політичний дискурс являє собою яскравий приклад інституційного дискурсу, що передусім проявляється у характерній для політичного дискурсу соціальності мови, яка реалізується у мовному оформленні соціально-вагомих подій та особливостях адресантно-адресатної конфігурації, коли адресатом виявляється соціум [Шевченко 2005: 74]. На політичний дискурс впливають позамовні фактори ідеологічного змісту – фактори свідомого впливу на мову (ідеологія, пропаганда, ідеологічне осмислення мовних одиниць, лексикон та мовлення політиків), макросоціальні (масова комунікація) та мікросоціальні фактори (феміністський рух, боротьба представників етнічних меншин за свої права) [Фоменко 1998: 10].

Проаналізувавши різні класифікації дискурсу, можемо зробити висновок, що виділення об'єкту даного дослідження – політичного дискурсу – відбувається за ознакою сфери комунікації (функціонування). При цьому за характером комунікації політичний дискурс відноситься до офіційного типу дискурсу, з точки зору протиставлення зорієнтованості на індивіда або на його статусну роль – до інституційного типу дискурсу.

Отже, під політичним дискурсом розуміємо зв'язаний текст, зумовлений ситуацією політичного спілкування у сукупності з прагматичними, соціологічними, психологічними та іншими факторами [Лук'янець 2002: 25], характерною ознакою якого є офіційність та інституціональність.

Політичний дискурс є багатожанровим. Кожний тип дискурсу має свій, тільки йому притаманний набір жанрів – сукупність готових форм, де відбувається людська мова у типових ситуаціях.

Політичний дискурс передбачає перебіг процесу комунікації на двох рівнях: на рівні прямої інтеракції між політичними діячами та на рівні непрямого спілкування політичних діячів із публікою.

Роздвоєння політичної комунікації дозволяє виділити езотеричний політичний дискурс як форму внутрішньої професійної комунікації та екзотеричний політичний дискурс, який скеровано на створення суспільної думки та впливу на неї.

Як підтип політичного дискурсу політичні дебати являють собою екзотеричний політичний дискурс, що реалізується в усній формі.

При визначенні тексту політичних дебатів виходимо із розуміння тексту як самостійного мовленнєвого продукту, сукупності висловлювань, що об'єднані темою, цілями та авторством. Тексти політичних дебатів розуміємо у широкому сенсі як сукупність усіх мовленнєвих актів у політичних дискусіях, а також правил публічної політики, які оформилися згідно існуючих традицій та отримали перевірку досвідом.

О.С. Фоменко розглядає політичні дебати як чітко структурований і спеціально організований публічний обмін думками між двома сторонами з актуальної теми; різновид публічної дискусії, спрямованої на переконання третьої сторони, у якому вербальні і невербальні засоби, що використовуються учасниками дебатів, мають на меті отримання певного результату – сформувати у слухачів позитивне враження від власної позиції. Отже, політичні дебати є процесом соціальної взаємодії за допомогою повідомлень, який стосується

державного управління і здійснення влади у суспільстві. Власне, у сучасних демократичних суспільствах процес політичної комунікації майже весь реалізується через засоби масової інформації [Фоменко 1998: 10-12].

Як зауважує В.А. Ущина, суттєвою ознакою політичних дебатів є персуазивність, яка проявляється у тій чи іншій моделі мовленнєвої, інтеракціональної та стратегічної персуазивної поведінки політиків в конвенційно-інституційних умовах публічного політичного дискурсу [Ущина 2003: 6]. За визначенням О.С. Іссерс, персуазивний дискурс являє собою такий дискурс, у якому наявна свідомо спроба комунікантів впливати на безпосереднього реципієнта, або на третіх осіб [Іссерс 2002: 172].

Інституційність, характерна для політичного дискурсу взагалі, проявляється у політичних дебатах у наступних ознаках:

- 1) структурованість – для дебатів характерною є наявність стадії початку та завершення;
- 2) обмежений час тривалості;
- 3) прескриптивність зміни комунікативних ролей – під час дебатів ведучий вирішує, кому із учасників дебатів виступати наступним;
- 4) низку мовно-мовленнєвих обмежень – під час дебатів забороняється вживати образливі слова та словосполучення, що є некоректними або образливими для опонента.

На думку вчених, важливу роль у дебатах відіграє їхня стратегічна організація, що пов'язано з тим фактом, що мовлення не є самостійним, а підпорядковується певній діяльності. О.М. Леонтьєв виходить з того факту, що всі учасники мовленнєвої взаємодії здійснюють сумісну діяльність та регулюють поведінку один одного [Леонтьєв 1975: 289].

Проте ключовою конститутивною ознакою політичного дебатів є аргументативність: оскільки головною особливістю політичних дебатів є спрямованість на масову аудиторію з метою створення необхідних поглядів, оцінок, інтерпретацій, на перший план виходить функція маніпулювання суспільною свідомістю, яке дозволяє здійснювати керування поведінкою людей у необхідному для суб'єктів влади напрямі та здійснюється за допомогою аргументації [Ущина 2003].

Таким чином, проаналізувавши політичний дискурс як тип дискурсу та політичні дебати як підтип політичного дискурсу, можемо зробити висновок, що виділення політичного дискурсу відбувається за ознакою сфери комунікації (функціонування); під політичним дискурсом розуміємо зв'язаний текст, зумовлений ситуацією політичного спілкування у сукупності з прагматичними, соціологічними, психологічними та іншими факторами, характерною ознакою якого є офіційність та інституціональність; політичні дебати являють собою чітко структурований і спеціально організований інституціональний підтип екзотеричного аргументативного політичного дискурсу, що передбачає публічний обмін думками між двома сторонами, який спрямовано на переконання третьої сторони та має на меті отримання певного результату, що досягається за допомогою реалізації певних комунікативних стратегій. Щодо перспективи подальших досліджень, плідним є аналіз цільових установок комунікантів у політичних дебатах.

Література

- Белова 1997: Белова, А.Д. Лингвистические аспекты аргументации. [Текст] / А.Д. Белова – К. : Астрей, 1997. – 304 с. – Библиогр.: с. 283-300. – 800 пр. – ISBN 966-581-455-9.
- Дейк ван 1989: ван Дейк, Т.А. Язык. Познание. Коммуникация: Пер. с англ. [Текст] / В.В. Петров (сост.), В.И. Гарасимов (ред.). – М.: Прогресс, 1989. – 310 с. – Библиогр.: с. 307-310. – 1500 пр. – ISBN 5-80157-202-3.
- Діденко 2001: Діденко, М.О. Політичний виступ як тип тексту (на матеріалі виступів німецьких політичних діячів кінця 20 століття) 2001 года. [Текст]: автореф. дис... канд. філол. наук: 10.02.04 / Одес. нац. ун-т ім. І.І.Мечникова. – Одеса, 2001. – 19 с.
- Зернецкий 1992: Зернецкий, П.В. Речевое общение на английском языке. [Текст] / П.В. Зернецкий – К.: Лыбидь, 1992. – с. 17-18. – Библиогр.: с. 18.
- Зернецкий 2000: Зернецкий, П.В. Коммуникационные стратегии: классификационный аспект [Текст] / П.В. Зернецкий // Методология исследования политического дискурса: Актуальные проблемы содержательного анализа общественно-политических текстов. – Минск: БГУ, 2000. – с. 194-198. – Библиогр.: с. 198.
- Карасик 2002: Карасик, В.И. Языковой круг: личность, концепты, дискурс. [Текст] / В.И. Карасик – Волгоград: Перемена, 2002. – 477 с. – Библиогр.: с. 458-477. – 250 прим. – ISBN: 5-88234-552-2.
- Красных 2003: Красных, В.В. "Свой" среди "чужих": миф или реальность? [Текст] / В.В. Красных – М.: ИТДГК "Гнозис", 2003. – 375 с. – Библиогр.: с. 363-375. – 2000 пр. – ISBN 5-94244-004-2.
- Леонтьев 1975: Леонтьев, А.Н. Деятельность. Сознание. Личность. [Текст] / А.Н. Леонтьев. – М.: Политиздат, 1975. – 430 с. – Библиогр.: с. 334-345. – 1200 пр. – ISBN 5-89357-153-3.
- Лук'янець 2002: Лук'янець, В.Ф. Філософія дискурсу [Текст] / В.Ф. Лук'янець // Вісник НАН УКР. – 2002. – №12. – С.22-28. – Библиогр.: с. 27-28.
- Миронова 1997: Миронова, Н.Н. Оценочный дискурс: Проблемы семантического анализа [Текст] / Н.Н. Миронова // Изв. АН СЛЯ. – 1997. – Т. 56. – № 4. – С. 52-59. – Библиогр.: с. 59.
- Ризель 1975: Ризель, Э.Г. К вопросу об иерархии стилистических систем и основных текстологических категорий [Текст] / Э.Г. Ризель // Иностранные языки в школе, 1975. – № 6. – С. 8-15. – Библиогр.: с. 14-15.

Ущина 2003: Ущина, В.А. Соціолінгвістична категорія домінантності та її реалізація в англomовному політичному дискурсі [Текст] : автореф. дис... канд. філол. наук: 10.02.04 / Київський національний ун-т ім. Тараса Шевченка. – К., 2003. – 19 с.

Фоменко 1998: Фоменко, О.С. Лінгвістичний аналіз сучасного політичного дискурсу США (90-ті роки ХХ століття) 1998 года. [Текст]: автореф. дис... канд. філол. наук: 10.02.04 / Київ. ун-т ім. Т.Шевченка. – К., 1998. – 18 с.

Фоменко 1998: Фоменко, О.С. Політичний дискурс демократичного суспільства [Текст] / О.С. Фоменко // Вісник Київського університету. – Іноземна філологія. 1998. – Випуск 27. – С.10-12. – Бібліогр.: с. 12.

Шевченко 2005: Шевченко, І.С. Когнітивно-комунікативна парадигма і аналіз дискурсу [Текст] // Дискурс як когнітивно-комунікативний феномен / І.С. Шевченко (ред.). – Харків: Константа, 2005. – С. 9-20. – Бібліогр.: с. 20.

Шевченко, Морозова 2003: Шевченко, І.С., Морозова, Е.И. Дискурс как мыслекоммуникативное образование [Текст] / И.С. Шевченко, Е.И. Морозова // Вісник ХНУ. – Сер. Романо-германська філологія. – 2003. – № 586. – С. 33-38. – Бібліогр.: с. 38.

Рассмотрены вопросы выделения политического дискурса как разновидности дискурса и определение политических дебатов как типа аргументативного политического дискурса; очерчены особенности классификации типов дискурса во взаимосвязи с проблемой выделения функциональных стилей и стилиевого варьирования языка и с точки зрения выявления конститутивных признаков политического дискурса; определены особенности политических дебатов как четко структурированного и специально организованного публичного обмена мнениями между двумя сторонами по актуальной теме.

Ключевые слова: политический дискурс, политические дебаты, функциональный стиль, теория аргументации, теория конфронтации.

The issue of defining a political discourse as a type of discourse and political debates as a type of a political discourse of argumentation is analysed; the peculiarities of types of discourse classification in interrelation with the problem of stylistic variety of speech and functional styles differentiation are determined from the point of view of constitutive features of political discourse determination; the peculiarities of political debates as a distinctly structured and specially organized public exchange of views among two parties on the relevant topic are defined.

Keywords: political discourse, political debates, functional style, argumentation theory, confrontation theory.

Надійшла до редакції 25 січня 2010 року.

Юлія Волянська

ББК Ш1Г(0)6+Ш10*50

УДК 81'42:81-11

ТИПОЛОГІЧНІ РІЗНОВИДИ ПОВТОРУ В СУЧАСНІЙ ЛІНГВІСТИЧНІЙ ДУМЦІ

У статті простежено еволюцію лінгвістичних поглядів на художній повтор та його кваліфікаційні ознаки. Запропоновано основні критерії укладання типології повтору й подано власну типологію повтору з урахуванням структурно-стилістичного критерію, особливостей мовного вираження, специфіки лінеарності, семантичного наповнення, точності відтворювання мовних одиниць, функційних різновидів, психолінгвістичного критерію, експлікації, частотності вживання в тексті тощо.

Ключові слова: повтор, типологія повтору, стилістична фігура.

У сучасній лінгвістичній думці повтор справедливо вважається багатоаспектним, складним і різнофункційним явищем. За останні десятиліття у вітчизняній науці накопичено досить ємний матеріал у галузі дослідження повтору, що потребує осмислення та певного узагальнення. До цього часу, незважаючи на стабільну цікавість до проблеми повтору, варто відзначити недостатню розробленість питання про розуміння його як одного із елементів ідіостилю поета або стилістичного прийому в межах конкретного періоду в літературі.

Варто зазначити, що для встановлення типології повтору важливим постає врахування ємної кількості критеріїв (структурних, функційних, семантичних, стилістичних тощо).

Метою статті постає аналіз наявних на сьогодні класифікаційних параметрів ітерацій і встановлення типології повтору. Усе це зумовлює необхідність розв'язання таких завдань: 1) простежити еволюцію лінгвістичних поглядів на художній повтор; 2) типологізувати повтор з урахуванням структурного, стилістичного, функційного, семантичного, психолінгвістичного тощо критеріїв.

Зупинимось детальніше на системі типів і видів повтору, запропонованих мовознавцями. Традиційно повтори поділяються: